

**ΟΜΙΛΙΑ κ. Α. ΣΑΡΡΗΓΕΩΡΓΙΟΥ, ΠΡΟΕΔΡΟΥ
ΕΝΩΣΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΕΤΑΙΡΙΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ**

Καλησπέρα σας,

Επιτρέψτε μου να αποφύγω τις προσφωνήσεις αφού το έκανε η κ. Αντωνάκη.

Κυρίες και κύριοι,

Αγαπητοί Προσκεκλημένοι,

Σας καλωσορίζω στην Ανοιχτή Εκδήλωση της 109^{ης} Ετήσιας Γενικής Συνέλευσης της Ένωσης Ασφαλιστικών Εταιριών Ελλάδος, και σας ευχαριστώ που για μια ακόμα χρονιά μας τιμάτε με την παρουσία σας.

Η φετινή συνάντηση γίνεται πραγματικά στην πιο κρίσιμη, την πιο κομβική περίοδο για την πορεία της χώρας με ανοιχτά θέματα που μας αγγίζουν όλους, συμπεριλαμβανομένης και της αγοράς μας · θέματα θεμελιώδη όπως είναι το ασφαλιστικό, θέματα εθνικής σημασίας που επηρεάζουν την ζωή της ενωμένης Ευρώπης όπως το προσφυγικό.

Σε μια περίοδο που ο κόμπος, πια, έχει φτάσει στο «χτένι», είναι ανάγκη, επιτέλους, να κάνουμε τις επιλογές μας, συλλογικά, ως κοινωνία.

Επιλογές καθοριστικές, που θα κρίνουν πως θα ζούμε από εδώ εμπρός, εμείς και τα παιδιά μας.

Επιλογές , που θα κρίνουν το επίπεδο και την ποιότητα της ζωής μας.

Επιλογές, που πρέπει να είναι πολύ διαφορετικές από αυτές που έχουμε κάνει ως τώρα, αλλιώς το μέλλον... (πώς να το πω...) θα αποκλίνει πολύ από τα σχέδια και τις προσδοκίες μας, θα αποκλίνει από τα όνειρά μας.

Επιλογές , και αυτό είναι σημαντικό , που λίγο πολύ έχουν κάνει και άλλες χώρες, με βιοτικό επίπεδο ανάλογο, ή και υψηλότερο από το δικό μας, δίνοντάς μας απτές αποδείξεις και στοιχεία για το αν λειτούργησαν αποτελεσματικά ή όχι, και με ποιον τρόπο.

Παρότι είναι πραγματικά πολλά τα θέματα που απασχολούν την αγορά μας, στην τοποθέτησή μου σήμερα επιτρέψτε μου να εστιάσω σε 4 βασικά ζητήματα και μέσα

από αυτά στη σχέση κράτους και ιδιωτικής ασφάλισης. Για να δούμε πως τα αντιμετωπίζουν οι άλλες χώρες και πως εμείς. Και βέβαια ποιος είναι ο ρόλος της ασφαλιστικής αγοράς σε αυτά.

Πρόβλημα πρώτο: Το Ασφαλιστικό.

Ποιο είναι το πρόβλημα; Είναι ότι οι συντάξεις του πολίτη περικόπτονται, και γενικώς κινδυνεύουν λόγω αδυναμίας της Πολιτείας να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις που έχει αναλάβει.

Το δημογραφικό πρόβλημα είναι αμείλικτο, τα ταμεία άδεια, και τα αποτελέσματα γνωστά κι επώδυνα σε μια κοινωνία που μέχρι τώρα περίμενε τα πάντα από το κράτος, τα πάντα, και πλουσιοπάροχα.

Θυμίζω ότι στην Ελλάδα πριν την κρίση τα ποσοστά αναπλήρωσης ήταν από τα υψηλότερα στην Ευρωπαϊκή ένωση .

Ερώτημα: Τι κάνουν οι άλλες χώρες;

Απάντηση. Έχουν εγκαθιδρύσει ένα μοντέλο συνεργασίας του δημόσιου και του ιδιωτικού τομέα έχοντας καθιερώσει συνταξιοδοτικό σύστημα τριών πυλώνων.

Ο πρώτος πυλώνας είναι υποχρεωτικός και παρέχει ένα δίκτυ ασφαλείας με την εγγύηση του δημοσίου για όλους τους πολίτες: έναν δείκτη χαμηλό, μη ανταποδοτικό, αναδιανεμητικό, δείκτη κοινωνικής αλληλεγγύης , όπως άλλωστε οφείλει να κάνει κάθε πολιτισμένο κράτος.

Ο δεύτερος πυλώνας περιλαμβάνει τα επαγγελματικά ταμεία, είναι υποχρεωτικός, χρηματοδοτείται από τον εργαζόμενο και τον εργοδότη, και το κράτος δηλαδή ως εργοδότη, ενώ ο κι ο τρίτος πυλώνας είναι ιδιωτικός και παρέχει ατομικές συντάξεις. Όλο αυτό το σύστημα λειτουργεί μέσα σε ένα αυστηρό θεσμικό πλαίσιο, που εποπτεύεται από την Πολιτεία.

Στο δεύτερο και στον τρίτο πυλώνα το σύστημα είναι ιδιωτικό, τονίζω κεφαλαιοποιητικό και ανταποδοτικό με επιλογές στα χέρια του εργαζόμενο ασφαλισμένου.

Επιτρέψτε μου να απευθυνθώ σε εσάς κ. Υπουργέ. Στην παρούσα οικονομική κατάσταση το να επιμένει η Ελλάδα ότι θα λύσει το ασφαλιστικό πρόβλημα μόνο μέσω του πρώτου πυλώνα ενώ σημειώστε ότι 23 από τις 29 χώρες της Ευρωπαϊκής ένωσης ήδη έχουν εν λειτουργία σύστημα στον δεύτερο κ τρίτο πυλώνα ,με κάνει να διερωτώμαι αν αυτή η έμμονή στο αποκλειστικά και μόνο 100% κρατικό αναδιανεμητικό σύστημα , εκφράζει ιδεολογικό προσανατολισμό ή αποτελεί ευθεία αμφισβήτηση του ρόλου της ιδιωτικής ασφάλισης ειδικά για τη χώρα μας, ευθεία αμφισβήτηση της αγοράς μας . Και επιτρέψτε μου να επαναλάβω από αυτό το βήμα για πολλοστή φορά ότι η ιδιωτική ασφάλιση είναι απαραίτητο συμπλήρωμα της κοινωνικής επωμιζόμενη ρίσκα, βάρη, κινδύνους, με ιδιωτικά κεφάλαια εκεί που ακριβώς τα δημόσια κεφάλαια δεν επαρκούν και δεν πρέπει να χρησιμοποιηθούν. Αυτά γίνονται σε όλες τις αναπτυγμένες χώρες του κόσμου διερωτώμαι στην Ελλάδα γιατί όχι ?

Θα ήθελα να θυμίσω σε αυτό το σημείο ότι οι επενδύσεις του δεύτερου και του τρίτου πυλώνα της ιδιωτικής ασφάλισης σε όλα τα ανεπτυγμένα κράτη, χρηματοδοτούν το δημόσιο μέσω κρατικών ομολόγων. Η ιδιωτική ασφαλιστική βιομηχανία είναι ο μεγαλύτερος θεσμικός επενδυτής της χώρας με 12 δις επενδύσεις και μάλιστα με επενδυτικό ορίζοντα πολλών ετών. Αν ψάχνετε για μοχλό ανάπτυξης τον έχετε μπροστά σας.

Δεύτερο πρόβλημα: Υγεία

Ένα ακόμη σοβαρό κοινωνικό ζήτημα. Ο τομέας της υγείας, όπως και οι συντάξεις αντιμετωπίζει προβλήματα βιωσιμότητας και επάρκειας στις παροχές της περίθαλψης.

Πώς το αντιμετωπίζουν οι άλλες χώρες

Με στόχο «να μοιράσουν το βάρος», πολλές χώρες προχώρησαν σε μοντέλα σύμπραξης δημοσίου και ιδιωτικού τομέα με διάφορα σχήματα, όπως : συμπληρωματικότητα (βλ. Γαλλία, Βέλγιο), ανάθεση στις ασφαλιστικές επιχειρήσεις της διαχείρισης της περίθαλψης και της ασφάλισης υγείας (βλ. Ολλανδία).

Τι ισχύει στην Ελλάδα;

Τα προβλήματα που αντιμετωπίζει το σύστημα υγείας είναι γνωστά σε όλους και η κατάσταση έχει γίνει ακόμα πιο δύσκολη τα τελευταία χρόνια της οικονομικής κρίσης.

Και σε αυτόν τον τομέα δε γίνεται ουσιαστικά καμία προσπάθεια συνεργασίας με τις ασφαλιστικές εταιρίες, η τεχνογνωσία και εμπειρία των οποίων στην ασφάλιση υγείας είναι αναγνωρισμένη στις υπόλοιπες ευρωπαϊκές χώρες.

Μάλιστα, παρά τις εμφανείς αδυναμίες του δημόσιου συστήματος υγείας, αντί να διευκολύνεται η πρόσβαση των πολιτών στις ιδιωτικές υπηρεσίες υγείας, το κόστος των προγραμμάτων υγείας επιβαρύνεται με φορολογικές αυξήσεις. Αναφέρομαι στην πρόσφατη εφαρμογή αυξημένου, ενιαίου συντελεστή ΦΠΑ 23% (από 13%) στο τελικό κόστος νοσηλείας των ασφαλισμένων σε ιδιωτικές κλινικές αλλά και στην αύξηση του φόρου ασφαλιστρών στις ασφαλίσεις υγείας από 10% σε 15% .

Τρίτο πρόβλημα: Φυσικές καταστροφές

Η Ελλάδα είναι μία ιδιαίτερα σεισμογενής χώρα.

Έχουμε τα πρόσφατα παραδείγματα του σεισμού της Κεφαλονιάς το 2014 και της Λευκάδας το 2015. Θυμίζω, επίσης, το μεγάλο σεισμό της Αθήνας το 1999.

Σε κάθε σεισμό το Κράτος, μην έχοντας κάνει άλλη πρόβλεψη αναγκάζεται να πληρώνει τεράστια ποσά σε αποζημιώσεις στους πληγέντες, και μάλιστα από χρήματα που στην ουσία –και πόσω μάλλον σήμερα- δεν υπάρχουν.

Πώς το αντιμετωπίζουν οι άλλες χώρες

Οι οικονομικές επιπτώσεις από τις φυσικές καταστροφές, οι οποίες μπορεί να τινάξουν στον αέρα τον κρατικό προϋπολογισμό, στα περισσότερα ευρωπαϊκά κράτη δεν το αφήνουν στην τύχη.

Μέσω της συνεργασίας δημοσίου και ιδιωτικού τομέα θεσπίζονται σχήματα υποχρεωτικής κάλυψης έναντι των φυσικών καταστροφών με την εμπλοκή ασφαλιστών και αντασφαλιστών. Η καθολική συμμετοχή των ιδιοκτητών ακινήτων σε αυτά τα σχήματα έχει ως αποτέλεσμα το ασφάλιστρο να είναι πολύ προσιτό.

Τι ισχύει στην Ελλάδα;

Πολύ μικρό ποσοστό των κτιρίων, εκτιμούμε ότι μόνο το 10%, είναι ασφαλισμένο έναντι του σεισμού στην Ελλάδα της κρίσης.

Η ιδέα ενός σχήματος υποχρεωτικής ασφάλισης για το σεισμό υπό τα πρότυπα των άλλων χωρών αντιμετωπίζεται ως προσπάθεια επιβολής ενός ακόμα «χαρατσιού», χωρίς κανένας να σκέφτεται ποια θα είναι η κατάσταση εάν –ο μη γένοιτο- σε αυτή την οικονομική συγκυρία χτυπήσει τη χώρα ένας σεισμός. Προτιμούμε να «χτυπήσουμε ξύλο»...

Αντί οι ανασφάλιστοι πολίτες μετά από κάθε φυσική καταστροφή να ζητούν χρήματα από ένα Κράτος που δεν έχει, μήπως η υποχρεωτική κατ' ελάχιστο ασφάλιση σεισμού έναντι πολύ χαμηλού ασφαλίστρου προστατεύει πρώτα από όλα τους ίδιους τους αδύναμους; Μήπως αυτό είναι κοινωνική πολιτική με μεγάλη ευαισθησία ;

Τέταρτο και τελευταίο παράδειγμα: Τα ανασφάλιστα οχήματα

Υπολογίζεται ότι στην Ελλάδα κυκλοφορούν ακόμη 700.000 - 1.000.000 ανασφάλιστα οχήματα, οι ζημιές των οποίων επιβαρύνουν ως γνωστόν το ήδη πολύπαθο και προβληματικό Επικουρικό Κεφάλαιο Αυτοκινήτων που επιτελεί κοινωνικό ρόλο και μέσω αυτού το σύνολο των νομοταγών και συνετών ασφαλισμένων πολιτών.

Πώς το αντιμετωπίζουν οι άλλες χώρες

Το πρόβλημα έχει εδώ και χρόνια λυθεί στις περισσότερες χώρες είτε μέσω αυστηρής αστυνόμευσης είτε μέσω ηλεκτρονικής διαδικασίας εντοπισμού ανασφάλιστων οδηγών.

Τι ισχύει στην Ελλάδα

Αν και εδώ είμαστε τεχνικά έτοιμοι και έχουν ανακοινωθεί τα πρόστιμα ,καμία κυβέρνηση δεν έχει προχωρήσει στην εφαρμογή. Και το κράτος αφήνει στο τραπέζι τουλάχιστον 26 εκατομμύρια euro από το φόρο ασφαλιστρων εάν λάβουμε υπόψη τα αυξημένα φορολογικά έσοδα από το φόρο ασφαλιστικών εταιριών, προμήθειες, πρόστιμα, κτλ

Ελπίζουμε ότι για το καλό όλων η εφαρμογή θα ξεκινήσει αύριο κι όλας !

Κυρίες και κύριοι,

Τι ενδιαφέρει τους πολίτες εκεί έξω :

- αν θα μπορέσουν να πάρουν μία αξιοπρεπή σύνταξη
- αν θα είναι σε θέση να αντιμετωπίσουν τυχόν πρόβλημα υγείας
- αν θα μπορέσουν να επισκευάσουν το σπίτι ή το αυτοκίνητό τους μετά από ένα ατύχημα ή ένα καταστροφικό γεγονός

Δηλαδή, όλα εκείνα που επηρεάζουν τη ζωή και την καθημερινότητά τους.

Και παρότι μπορεί να μην ενδιαφέρει τον πολίτη το solvency II ή οι λεπτομέρειες της δράσης των εποπτικών αρχών, όταν εμπιστεύεται μία ασφαλιστική επιχείρηση, θέλει να ξέρει πως είναι αξιόπιστη, πως θα είναι εκεί για αυτόν όταν τη χρειαστεί.

Εμείς, οι ασφαλιστικές εταιρίες γνωρίζουμε πως το νέο κανονιστικό πλαίσιο solvency II θωρακίζει την αξιοπιστία της ασφαλιστικής αγοράς, βοηθά ώστε αποφευχθούν φαινόμενα του παρελθόντος, όταν πρακτικές των λίγων ακύρωναν την προσπάθεια της πλειοψηφίας και τραυμάτιζαν τη φήμη της. Έχουμε

συνεργαστεί εντατικά με την Τράπεζα της Ελλάδος για την προετοιμασία και την ομαλή μετάβαση στο νέο αυστηρότατο κανονιστικό πλαίσιο.

Μια διαδικασία που μόνο εύκολη δεν είναι για την ελληνική ασφαλιστική αγορά που λειτουργεί εν μέσω κρίσης, χάνοντας σημαντικό ποσοστό της παραγωγής της. Αντιθέτως, απαιτεί πολύ περισσότερα κεφάλαια και αλλαγές στη λειτουργία της επιχείρησης που αυξάνουν το κόστος .

Είμαστε υπέρ των νέων κανόνων, παράλληλα όμως ζητούμε να μην οδηγήσουν αυτοί σε ατέρμονες γραφειοκρατικές διαδικασίες που θα επιβαρύνουν τη δουλειά μας και τελικά τον ασφαλισμένο.

Αγαπητέ κ. Διοικητά, ζητούμε την ενεργό στήριξη της ΤτΕ στα θέματα της αρχής της αναλογικότητας αλλά και δηλώνουμε ανοιχτά ότι ως ασφαλιστές στηρίζουμε όλα τα θετικά στοιχεία του Solvency II και δεν εννοούμε την αναλογικότητα ως έξοδο διαφυγής από την ουσία του.

Τώρα όμως ου βιώνουμε το Solvency II, ήρθε η ώρα αυτά που λέγαμε περί «επίπεδου γηπέδου», περί ίσων όρων ανταγωνισμού δηλαδή, να βεβαιωθούμε ότι θα γίνουν πράξη. Και για να είναι ίσος ο ανταγωνισμός πρέπει όλοι να υφιστάμεθα το ίδιο επίπεδο εποπτείας.

Την περασμένη εβδομάδα είχα την ευκαιρία να επισκεφτώ τον επίτροπο για θέματα χρηματοοικονομικών αγορών και σταθερότητας λόρδο Hill και μεταξύ άλλων του υπενθύμισα το εποπτικό arbitrage που συντελείται στο όνομα της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών από τις ΕΠΥ, καθώς και το γεγονός ότι η Commission όσο και η ΕΙΟΡΑ έχουν γραπτώς πάρει θέση ότι η ελεύθερη παροχή υπηρεσιών μπορεί να γίνεται μόνο σε περιστασιακή βάση και όχι βέβαια για χρόνια και με σχεδόν 10% μερίδιο αγοράς αυτοκινήτου όπως σήμερα στην Ελλάδα .

Και βέβαια από εταιρίες που έχουν έστω κάποια , αν όχι ανάλογη σε μέγεθος, δραστηριότητα και στην χώρα ίδρυσης. Επίσης παρατήρησα ότι σε διαφορετικές χώρες οι εφαρμογή του νόμου για τις ΕΠΥ δεν γίνεται πάντα με ομοιόμορφο τρόπο. Και εδώ επιτρέψτε μου να τονίσω ότι δεν κρίνουμε τις εταιρίες αυτές αν δηλαδή λειτουργούν καλά ή όχι. Αυτό άλλωστε δεν είναι αρμοδιότητα της Ένωσής μας. Το θέμα αφορά επαναλαμβάνω στην εξάλειψη του εποπτικού arbitrage , στην επαναφορά του παιχνιδιού σε ένα επίπεδο γήπεδο. Γιατί αν δεν είναι , υπάρχει

κίνδυνος να χτυπήσει κάποιος. Και αυτός θα είναι πρώτα ο ασφαλισμένος και μετά η φήμη της αγοράς μας.

Θα θυμίσω τέλος επίσης ότι τα capital controls συνεχίζουν μέχρι σήμερα να εμποδίζουν την ομαλή λειτουργία των ασφαλίσεων ζωής και συγκεκριμένα τα ασφαλιστικά προϊόντα συνδεδεμένα με επενδύσεις είναι μάλιστα ο κύριος λόγος που από την εφαρμογή των capital controls κατέρρευσε το 2015 η παραγωγή ασφαλίσεων ζωής οδηγώντας την αγορά μας σε συνολική μείωση 5,8 % . Τα capital controls κάνουν μάλλον μεγαλύτερη ζημιά απ' ό τι προσφέρουν και η σκοπιμότητά τους πρέπει να εξετασθεί.

Κυρίες και κύριοι,

Η ιδιωτική ασφαλιστική αγορά και στην Ελλάδα δεν είναι ούτε αμαρτία ούτε ταμπού. Δεν ανταγωνίζεται το Κράτος. Αντίθετα , το συμπληρώνει και το χρηματοδοτεί.

Προσφέραμε και πέρσι στο κοινωνικό σύνολο ως αγορά :

- 3 δισ. ετησίως σε αποζημιώσεις
- 12 δισ. σε επενδύσεις
- 500 εκατ. σε φόρους κ. Αλεξιάδη
- 25.000 θέσεις εργασίας

Γιατί, όμως, να περιοριζόμαστε σε αυτά όταν μπορούμε πολλά περισσότερα, ποιοτικά και ποσοτικά, εφόσον λυθούν τα προβλήματα και προχωρήσουν τα θέματα που προανέφερα? Η ασφαλιστική αγορά είναι αποδεδειγμένα μοχλός ανάπτυξης της οικονομίας, πρέπει, όμως, να εκμεταλλευτούμε τις δυνατότητές της.

Δεν χρειάζεται να ανακαλύψουμε τον τροχό, οι επιτυχημένες προσπάθειες των άλλων κρατών μπορούν να αποτελέσουν παραδείγματα προς μίμηση, εφόσον προσαρμοστούν στα ελληνικά δεδομένα.

Κυρίες και κύριοι,

Ένγκικεν η ώρα της δράσης!

Σας ευχαριστώ!